

[Kjeld Olesen.]

nok brugte udtrykket, at åbningstalen var skønne almindeligheder. Der må jo også være dem, der finder, at der i åbningstalen har været så mange kontante ting, at man ligesom ikke rigtig har fået konsumeret det hele. Jeg tænker her på, at hr. Niels Helveg Petersen fandt, at jeg havde omtalt noget, der slet ikke stod i åbningstalen; jeg går ud fra, at der i den skriftlige del har været så meget, at hr. Niels Helveg Petersen ved gennemlæsning af den er kommet til at springe den del over, der har at gøre med kapitalvindingsafgiften på parcelhuse.

Men bortset fra det synes jeg nok, at den bemærkning skal falde, at det ikke er videre rimeligt, at man år efter år kritiserer en åbningstale for, at den ikke er mere konkret. Dem fra oppositionspartierne, som har været heroppe og kritiseret det manglende konkrete i åbningstalen, vil jeg bede om, at man mindes de bemærkninger, der tidligere på dagen kom fra hr. Guldberg, hvor denne kunne fortælle om en frygt, der var skabt, fordi, sagde hr. Guldberg, der på en socialdemokratisk kongres blev sagt noget om en kommende kreditpolitik. Må jeg sige, at den reaktion, der kom i form af stormløb på dommerkortorer om tinglysning, jo ikke har så forfærdelig meget med selve kongressen at gøre, den reaktion kom først, da et borgerligt blad slog historien op på en forside og dermed satte denne proces i gang.

Men altså, hvis vi skal lytte til det gode råd, som hr. Guldberg her har givet, må svaret være, at i en åbningstale, der skal fortælle om de ting, man agter at sætte ind på i den kommende folketingssamling, kan man naturligvis ikke om selve finanspolitikken, den økonomiske politik, køre det ud i enkeltheder. Det er en generel debat, og det kan ikke blive en førstebehandling med enkeltheder.

Så vil jeg gerne sige, at åbningsdebatten i hvert fald indtil nu vel kan siges at være lidt traditionel. Vi har hørt mange bemærkninger fra K og fra V og fra R, gående ud på, hvor meget der mangler, og hvor dårligt man har ført den økonomiske politik.

Det, man kunne savne bare et par enkelte bemærkninger om, var en erkendelse af, at det har en sammenhæng med en udvikling andre steder, at det har en sammenhæng med en international inflationsudvik-

ling. Det, man kunne have forventet, men som altså ikke kom, var et par anerkendende ord om, at selv om det måske ikke set med oppositionens øjne er tilfredsstillende, så er der dog opnået væsentlige resultater f.eks. i form af en dæmpning i stigningstakten, når det drejer sig om statens udgifter. Det, som det mere var præget af, var vel, skal vi sige lidt af et kapløb, en konkurrence først og fremmest imellem hr. Poul Schlüter og hr. Poul Hartling, når det drejede sig om at fortælle, hvad det egentlig er for fine forslag, de to partier har over for den økonomiske situation.

Den ene var klar vinder, når det drejede sig om de beløb, man mente man kunne bespare. Det blev fremsat på en måde, så at man af og til kunne se, eller det i hvert fald så sådan ud, at den, der sagde dette, troede på det. Et andet forslag var ligesom pakket ind på en sådan måde, at man kædede tingene sammen, søgte at give det et sagligt skær.

Det afgørende — og her tager jeg både hr. Poul Schlüter og hr. Poul Hartling under ét — det helt afgørende, når det drejer sig om besparelser, er jo ikke dette, at man, f.eks. som hr. Poul Schlüter var inde på, kan komme med — undskyld, jeg siger det — en temmelig flot bemærkning om, at man regner med at kunne nedbringe statsskatten med 20-25 pct. for mellemindkomsterne. Det, det er kædet sammen med, er ganske rigtigt besparelser, og hvis vi ser de besparelser, der er tale om fra det konservative folkeparti, og som jeg har her, går man de enkelte punkter igennem — jeg skal ikke trætte med almindelig oplæsning — vil man se, at det gælder først og fremmest en lang række sociale områder, uddannelsesstøtte og andre områder, hvor det givet er lovgivninger, der først og fremmest kommer lønmodtagere til gode. Derfor mangler der i fremstillingen af disse ting dette, at man lidt nærmere kæder sammen med den pris, som lønmodtagerne skal betale, når man så flot siger, at vi kan komme med et forslag om at sætte skatterne ned i den og den størrelsesorden.

Det samme gælder det forslag, som venstre kom med i sidste måned. Nu er der ikke så forfærdelig meget tilbage af det; jeg synes, at økonomiministeren på en fortræffelig måde pillede den ene del efter den anden af